

tværtimod, det er en af Betingelserne for at blive dette.
Katrine Pedersen.

Bør de daglige Karakterer bibeholdes i vore Skoler.

(Et Foredrag af K. A. Schneekloth.)

Hovedtanken, der gaar igennem dette Foredrag, er, at Skolen og Hjemmet skal arbejde i Forening, da Skolen ikke blot skal være en Læreanstalt, men tillige en Opdragelsesanstalt. For at dette kan ske, maa der være et Meddelelsesmiddel imellem dem, og dertil har hidindtil Karaktererne tjent. Hr. S. mener med Rette, at dette Meddelelsesmiddel er uheldigt, da den Oplysning, et Tal eller en Karakter giver, er altfor fattig. Og nu gennemgaar Hr. S. i et klart og omfattende Foredrag de væsenlige Anker, der kan fremføres mod den daglige Karaktergivning. — Karakteren er et daarligt Kontrolmiddel for Barnets Flid, fordi det er umuligt at eksaminere alle Børnene i den enkelte Time, og fordi Læreren ikke altid kan indskrænke sig til Dagens Pensum, endvidere fordi den forudgaaede Gennemgang kan have været mere eller mindre mangelfuld, og fordi Læreren ikke kender Omfanget af den Hjælp, Barnet har faaet i Hjemmet. Den er tillige et daarligt Meddelelsesmiddel, da Karaktergivningen umulig kan være ensartet hos de mange forskellige Lærere, ja ikke en Gang tør siges at være ens hos samme Lærer til enhver Tid, og da den heller ikke opfattes ens i de forskellige Hjem. Dertil kommer, at den hæmmer Undervisningen, da Læreren for at kunne give en Karakter oftere maa opholde sig længere end heldigt ved den enkelte Elev, hvorved den spredte, livligere Eksamination forhindres. Den har hyppig en uheldig Indflydelse paa Barnets Karakter, da den indeholder Lærens Dom over Barnet, og dette ofte maa føle sig skuffet og sin Retfærdighedsfølelse svækket, fordi Læreren selv med sin bedste Vilje mangan Gang ikke er i Stand til at bedømme Barnet retfærdigt. Den fremkalder ogsaa en Kappestrid, som kan være meget uheldig for Barnet. Og endelig er den skadelig for Læreren; den gør ham til en Hører i Stedet for en Opdrager. Denne bestandige Jagen efter Fejlene svækker Kærlighedsforholdet mellem ham og Barnet, og dog er det dette, der skal bære hele Opdragelsesværket, og uden hvilket en nok saa stor Dygtighed er intet.

I Stedet for Karaktergivningen træder da i enkelte Skoler skriftlige Meddelelser til Hjemmet om Barnets Flid, Fremgang, Opmærksomhed og hele Opførsel. Disse Meddelelser kan dels ske med bestemte Mellemrum, dels hver Gang der maatte være noget særligt at bemærke om Eleven.

At den skriftlige Meddelelse er langt fyldigere og bedre svarende til Hensigten end en Karakter, kan vel ingen bestride. Derimod synes det mig, at man med Grund kan rejse den Indvending, at det nye System maa tage mere Tid fra Undervisningen end det gamle, hvis det da er Meningen, at Læreren skal udarbejde sin Meddelelse om hvert enkelt Barn i Timen; i modsat Fald vil jo hans Hjemmearbejde betydelig forøges. Men selv om saa var; alt herhenhørende kan dog ikke gøres udenfor Timen. Hr. S. siger, at

Læreren maa gøre sine private Optegnelser til Støtte for Hukommelsen; dette maa vel ske i Timen. Han maa, for at Klasselæreren eller Bestyreren kan kontrollere, at Børnene eksamineres nogenlunde ligelig, i Protokollen sætte et fortløbende Tal for hver Eksamination; dette maa vel ogsaa ske i Timen. Men for at der skal være nogen Mening i dette Tal, maa han dog eksaminere Barnet grundigt, hvorved ligesom ved Karaktergivningen den spredte, livlige Eksamination hænges; og saa kan han vel i Grunden lige saa godt sætte en Karakter, den er altid fyldigere end et fortløbende Tal og kan vel ogsaa tjene til Støtte for Hukommelsen, naar han senere skal udarbejde sin Meddelelse. Arbejdet for Klasselæreren, der skal samle alle disse Meddelelser og konferere med de enkelte Faglærere, forekommer mig næsten uoverkommeligt.

Endnu kun en Bemærkning. Hr. S. siger, at den daglige Karaktergivning kun er bleven gennemført i den højere Skole. I Københavns Kommuneskoler bruges den den Dag i Dag, og i mange Tilfælde er den en absolut Nødvendighed. I flere af sine allervigtigste Fag har Skolen kun 1 Time — siger og skriver en Time — om Ugen; det er da indlysende, at man i en Klasse paa mellem 30—40 Elever ikke kan faa eksamineret hvert Barn mere end en Gang, nogle enkelte maaske to Gange i Løbet af Maanednen, og en Karakter skal de have, naar Maanednen er ude; det forlanger Skolen og det forlanger Hjemmet. Men at de helst maatte være den Karakter foruden, det er klart.

C — a.

Altsaa

Søndagen den 21. Juni mødes alle Kvindeforeninger ved Klampenborg Indkørsel Kl. 3½ for derfra at deltage i Processionen til Festpladsen ved den slesvigske Sten.

Deltagernes Antal tegner til at blive ret betydeligt, og vi venter selvfølgelig, at enhver Kvinde gør sit til at drage sin Kreds af Venner og Bekendte til Mødet. Pladsen er rummelig, og der er højt til Loftet, og der vil blive sørget for, at baade unge og gamle kan føle sig vel.

Paa Festpladsen serveres baade Spise- og Drikkevarer. De mest sultne Skovgæster kan mættes med solid og velsmagende Smørrebrød til den billige Pris af 10 Øre pr. Stk., Lækkermundene kan spise Iskager og drikke Chokolade, den dejligste iskolde Bajer fra Fad for 12 Øre, og fra talrige Kæmpekaffemaskiner laves ekstra god Kaffe, saa at selv den mest kritiske Kaffesøster maa indrømme, at det er første Klasses Varer; der findes Mælk, Limonade og Sodavand i rigelig Mængde til Afholdsfolkene og for Resten alt, hvad der hører til en velordnet Restauration i det grønne. Heller ikke Børnene er glemt, for dem møder Kagekoner med Sukkergrise, Frugt og andre Godter.

For den aandelige Mad sørger vore tre udmærkede Talere, et stort Orkester vil mucisere, og Festen slutter med et lille improviseret Bal.

Deltagerne bedes indstændigt om at forsyne sig med Fæsttegn inden Lørdag Aften, da det i høj Grad vil lette Ordningen og Adgangen til Festpladsen.

Komiteen for de samlede Kvindeforeninger.

„En Sportsdag“.

„København“ for Mandagen den 1ste Juni bringer en Artikel, kaldet „En Sportsdag“, som jeg synes ikke bør gaa upaataalt han. „København“ behandler Cyklesporten i al Almindelighed og er kommen til det Resultat, at den er latterlig — eller rettere dens Udøvere paa nogle faa hæderlige Undtagelser nær — særlig mener „Københ.“ at burde fraraade de unge Damer Sporten og at kunne give dem Anvisning paa en bedre Maade at bruge deres Ben, end ved at lade disse fare op og ned med et Par Pedaler — ?? — „København“ gaar endogsaa saa vidt, at det finder, at Cyklesporten „for Kvinders Vedkommende“ er et „Uvæsen“, der maa sættes en Stopper for, finder en ung Dame „skrævende“ over to Hjul meget „malplaceret“.

Jeg, som selv er en meget ivrig Sportskvinde, vilde være meget uheldig, efter at jeg har læst „København“ for Mandag den 1ste, hvis jeg ikke ganske bestemt vidste, at „København“ aldrig maa have set en Damecycle, thi saa kunde Bladet ikke bruge et saa aldeles forkert Udtryk for sine Følelser. — Der er nemlig ingen Ting, man med sin bedste Vilje kan skræve over. — Endelig kommer „København“ med en Ytring, som, det maa jeg tilstaa, forbavsede mig endnu mere end ovenstaaende om de „skrævende“ Kvinder — thi det var jo kun Mangel paa Erfaring, det var jeg straks paa det rene med — nej, men „Københ.“ spaaer, at denne Sport kun kan have en Fremtid for sig i de bredere Lag, fordi den allerede er naaet saa langt ned, at enhver „Urtekræmmersvend“ med Søndag Eftermiddag fri kan udøve den.

Skulde man nu tro, vi lever i det 19de Aarhundrede? de store Opfindelsers og Idéers Aarhundrede, det Aarhundrede, i hvilket Mand som Kvinde fordrer social Ligestilling, og hvor Kravet om Lighed højlydt trænger sig frem fra Plebejerne, mellem hvem og Patricierne — for at bruge „København“'s Lignelse — Fortidens Børnerthed har uddybet et Svælg. — Er det ikke netop det gode ved denne Sport, at den ogsaa hos dem, som er stillet paa et lavere Niveau, har vundet Hævd?

Cyclesporten bør jo ikke alene betragtes som en Kilde til Fornøjelse, men tillige som en Sundhedsbrønd, hvoraf alle — rige som fattige — kan hente Kræfter.

For de unge Kvinders Vedkommende skal jeg kun bemærke til dem, som frygter for ikke „at tage sig ud“, at der netop paa Cycle kan gives rig Lejlighed til at vise Letthed og Elegance i Bevægelserne, om ogsaa „Købh.“ tillader sig at mene det modsatte i sin, i en Tid som vor, meget malplacerede Artikel, der kun kan betegnes med et saa plebejisk Udtryk, at jeg ikke en Gang gider bruge det.

A. V.

Et østerrigsk Kvindemøde.

Midt i Maj Maaned holdtes i Wiens gamle Raadhussal et Møde af Kvinder, som var besøgt af 300 Personer, 3: Lærerinder, Forfatterinder, Forretningskvinder og Arbejdersker. Hensigten med Mødet var en Demonstration for Kvinders Valgret. Politiet forbød ifølge en Undtagelseslov Mænd